

Voorwoord

Begin 2016 startten ContourdeTwern en ZorgDier Nederland met 'Dierbaar Gezelschap'. In dit unieke project gaan getrainde vrijwilligers met hun honden op bezoek bij kwetsbare wijkgenoten in de Tilburgse wijk Reeshof. Mensen die om uiteenlopende redenen zelf niet (meer) voor een huisdier kunnen zorgen maar wel enorm genieten van het contact met een hond.

Sociaal werker Linda Drabbe is een echte dierenliefhebber. "Ik dacht al een tijdje: zou het niet fantastisch zijn als we bij ContourdeTwern honden inzetten om het zelfvertrouwen en de zelfredzaamheid van kwetsbare mensen te vergroten? Alles kwam samen toen ik ZorgDier Nederland tegenkwam bij een kwartiermakersfestival. Het was zo fascinerend om te zien hoe makkelijk er contact werd gemaakt bij hun stand. Het kostte, dankzij de dieren, geen enkele moeite. Gelukkig kreeg ik intern de steun om samen met ZorgDier een professioneel traject op te zetten. Waarbij het welzijn van de dieren en de veiligheid van deelnemers essentieel zijn."

Het project loopt inmiddels meer dan een jaar. "De inzet van de elf vrijwilligers en hun honden levert zulke mooie en verrassende verhalen op", zegt collega Evelyne Hemelaar. "Als ik bij de mensen thuis kom, zie ik bij iedereen een foto van 'hun' hond in de woonkamer staan. Het is mooi om te zien wat het project met mensen doet en hoe blij mensen worden van de bezoeken. Deze hartverwarmende verhalen wilden we graag bundelen."

In 'Bijzondere verhalen van Dierbaar Gezelschap' vertellen alle vrijwilligers enthousiast over hun drijfveren en ervaringen. Linda en Evelyne: "Wij zijn enorm trots op wat zij doen. Door ze samen met hun hond in de schijnwerpers te zetten, bedanken we ze voor hun inzet. We hopen dat de verhalen laten zien hoe belangrijk Dierbaar Gezelschap is! Daarnaast bedanken we de deelnemers voor hun enthousiasme en deelname aan deze uitgave. Speciale dank gaat uit naar vrijwilligers Astrid en Esther Brenninkmeijer voor de teksten en foto's. Veel leesplezier!"

“Ik maak graag mensen blij met de vrolijkheid van Taylor”

Het is gezellig bij Monique. Tijdens het interview liggen de twee golden retrievers Amy (elf jaar) en Taylor (acht) onder de tafel en vertelt Monique breeduit over haar ervaringen met het project Dierbaar Gezelschap. “Toch gaat het mij niet puur om het gezellig kletsen, er vallen ook stiltes”, zegt Monique. “Dan is mijn maatje Daniëlle (46 jaar) alleen maar aan het knuffelen en praten met Taylor. Ik vind het heel leuk om op een afstandje naar ze te kijken en geniet ervan hoe Taylor en Daniëlle samen zijn.”

In eerste instantie wilde Monique met allebei haar meiden meedoen aan het project, maar ze twijfelde over Amy. “Amy en Taylor zijn familie van elkaar, tante en nicht, maar het karakter is heel anders. Amy is een alpha-vrouwje, terwijl Taylor lief en een beetje simpel is. Ze denkt dat ze nog een puppy is. Ook oudere mensen zijn helemaal weg van haar. Daar gaat ze spontaan naast zitten. Tijdens de selectie kwamen we samen met Stichting ZorgDier tot de conclusie dat Amy er niet echt zin in had en dat we haar hier geen plezier mee zouden doen. Taylor kwam moeiteloos door de test.”

Haar maatje Daniëlle is een jonge en intelligente vrouw die veel van dieren houdt. Door persoonlijke omstandigheden kan ze zelf geen hond houden. “Het bezoek met Taylor brengt ook herinneringen naar boven. Toen ze nog thuis woonde had ze een labrador. Ze vertelt daar dan weleens over. Ze heeft nu een konijn. Puck. Deze loopt los in huis en daarom komt Taylor niet binnen. Niet dat Taylor iets zou doen, maar het konijn is bang voor honden.

We gaan altijd wandelen en iets drinken bij wijkcentrum Heyhoef. Taylor en Daniëlle hebben echt een band gekregen. Als ze tijdens de wandeling een boodschapje doet zit Taylor enthousiast te wachten tot ze terugkomt. Dan zie je andere mensen smelten.”

Na de zomer krijgen Taylor en Monique weer een ander maatje. “Ik denk dat dat best moeilijk wordt voor Daniëlle. Het voelt een beetje alsof het haar hond is geworden. Maar een afscheidsmoment komt er sowieso. Is het niet nu dan wel over een jaar. En ik wil ook graag weer andere mensen blij maken met de vrolijkheid van Taylor.”

Monique laat een filmpje zien. Taylor staat wild te kwispelen voor een glazen deur tot Daniëlle naar buiten komt. De eerste drie minuten stuitert ze op vier benen van blijheid.

“Met een hond krijg je makkelijker contact”

Sandra en haar hond Sietske lijken veel op elkaar. Ze hebben allebei een zachte, rustige en prettige uitstraling. Sandra over Sietske: “We hebben Sietske sinds ze een puppy was. We wilden een actieve hond, maar niet té actief. Een hond waar je mee kunt fietsen en hardlopen. Sietske is ook een echte mensenhond”. Tijdens het gesprek zoekt Sietske inderdaad contact met de omgeving. Het leidt tot veel knuffels van de barman in wijkcentrum Heyhoef, waar we hebben afgesproken.

“Een paar jaar geleden kwam ik de website van Stichting Zorg-Dier tegen en dacht ik: dit is echt iets voor Sietske en mij. Toen het project in de Reeshof kwam heb ik me direct aangemeld. Mijn maatje Mark is 41. Hij heeft autisme. Bij de kennismaking nam ik Sietske meteen mee, want met een hond krijg je makkelijker contact. Het klikte onmiddellijk. Alleen eiste de kooi met parkieten in de woonkamer van Mark Sietske’s aandacht op. De parkieten daagden haar uit. Als we binnenkwamen gingen ze laag in de kooi zitten om haar te roepen. Als Sietske naar de kooi toeliep vlogen ze snel weer omhoog. Zij reageerde daarop door voor de kooi een keer omhoog te springen. We moesten iets verzinnen om haar bij de kooi weg te houden. Dus vroeg ik Mark om, nog vóórdat wij binnenkwamen, een koekje te verstoppen. Dat deed hij. Niet één, maar meteen een heleboel. Het werkte wel!”

Mark is een echte dierenliefhebber. Meestal staat hij al in de deuropening te wachten. “Ik hoef eigenlijk nooit aan te bellen. ‘Ha lief beestje’, zegt hij dan. Mark geeft Sietske graag opdrachjes: liggen, rollen, pootje. We gaan bijna altijd wandelen. We zijn begonnen met 20 minuten, maar door de wandelingen is Marks conditie verbeterd en kunnen we nu al 45 minuten lopen.

De rugpijn die Mark had is door de wekelijkse wandelingen een stuk minder geworden.” Hij durft volgens Sandra ook meer te ondernemen. “In het begin stippelde ik de routes uit. Nu doet hij dat zelf. En hij gaat vaker zelfstandig op pad; wandelen en fietsen. Ook wil hij een cursus gaan volgen bij ContourdeTwern. Binnenkort gaat hij zelfs bij het dierenasiel werken. Ik vind het mooi om die vooruitgang te zien. Het is dankbaar werk waar ik graag tijd voor vrij maak.”

Je hebt mensen die nemen en mensen die geven. Sandra van Beers is duidelijk het laatste. Ze is pedagogisch medewerker op een kinderopvang en tevens bloed-, beenmerg- en orgaandonor. Samen met Sietske, een Friese stabij van vijf jaar oud, geeft ze graag aandacht aan mensen als Mark.

“Het lichtpuntje van de week komt binnen”

Op 2 maart 2017 overleed de heer Martejn, maatje van Majella Boemaars en Mazzel. Hij is 86 jaar oud geworden. Majella: “Twee weken erna overleed mijn moeder. Het was een heftige periode.”

Sinds september 2016 kwamen Majella en Mazzel wekelijks bij de heer Martejn op bezoek in zijn inleunwoning bij de Reyshoeve. “Hij was altijd het heertje. Hij streek zijn overhemden en had een keurig ringbaardje. Met zijn scootmobiel ging hij graag op pad. Hij leefde wel erg geïsoleerd, met name door zijn slechthorendheid. Als er bij de centrale ingang werd aangebeld deed hij regelmatig niet open. Het bezoek dacht dan dat hij niet open wilde doen. Ik ontdekte dat hij de bel vaak niet hoorde. Daarom ging ik via een andere ingang naar binnen, zodat ik bij zijn voordeur aan kon bellen. Die ging zo hard, die kon hij niet missen.”

Mazzel was echt een vriendje van de heer Martejn. “Toen ik bij het eerste bezoek een kleed meenam voor Mazzel zei de heer Martejn: ‘Ben jij gek! Hij heeft hier een eigen kleed!’ Mazzel lag ook graag op zijn voeten. Dat vond de heer Martejn geweldig. Eens in de drie weken dronken we koffie drinken bij ontmoetingsruimte de Driehoek. We keken naar de dansgroep en zeiden mensen gedag. Hij hield Mazzel vast en straalde van trots. Hij kon Mazzel ook plagen. Dan deed hij net alsof hij een koekje wilde geven, maar trok hij het koekje net voor zijn neus terug. Dan gaf ik Mazzel zachtjes commando’s: ‘wacht, wacht.’ Dat verstond de heer Martejn immers niet. Hij dacht dat hij een natuurlijk overwicht had op honden en wist niet van het geheimpje van Mazzel en mij.”

Op oudejaarsdag werd de heer Martejn voor de eerste keer opgenomen in het ziekenhuis, eind januari nogmaals. Hij kon tussen de opnames door niet goed meer voor zichzelf zorgen. “Dat was moeilijk. Als ik in het ziekenhuis op bezoek kwam deed hij niks anders dan mijn hand vasthouden. ‘Wat fijn dat je er bent.’ Ik had een echte vertrouwensband met de heer Martejn opgebouwd. Ik was net iets meer dan de vrijwilliger die elke week kwam, maar het kwam ook wel erg dichtbij. In die moeilijke tijd heb ik veel steun gehad van Evelyne en Linda, sociaal werkers van ContourdeTwern. Linda is met mij mee naar de uitvaart geweest.”

Majella heeft gezien hoeveel vreugde Dierbaar Gezelschap brengt. “De praktijkverpleegkundige ouderenzorg zei eens toen ik binnenkwam: ‘Nu kan ik wel inpakken, het lichtpuntje van de week komt binnen.’

Majella Boemaars is een echte hondenliefhebber: “Van mijn allereerste salaris kocht ik een golden retriever.” Majella woont samen met haar partner, is moeder van een tweeling van tien en eigenaar van de Hollandse Goldendoodle Mazzel en de Hollandse Labradoodle Cookie.

“Honden zijn als batterijtjes voor mij”

‘Mijn hond is hier niet geschikt voor’, dacht Esther in eerste instantie. “Ik was al vrijwilliger bij Stichting ZorgDier als web-redacteur en ik ondersteunde bij beurzen. Maar omdat ik niet zelf op bezoek ging bij kwetsbare mensen, kon ik niet uit eigen ervaring praten. Ik was bang dat mijn whippet geen geschikt maatje zou zijn. Pretzel (zeven) is nogal onbesuisd en heeft een verleden. Hij was vijf jaar toen wij hem kregen, als vierde eigenaar. Hij moest nog van alles leren en kon zelfs niet op commando zitten.”

Wel reageerde hij goed op mensen. En dus meldde Esther zich toch aan voor een intake toen er een project startte bij ContourdeTwern. “Dat ging behoorlijk mis. Pretzel werd zo enthousiast dat hij in de testruimte plaste en constant blafte. Ik kreeg het advies om daadkrachtiger op te treden. Als Pretzel wat beter onder controle bleef, kon hij wel degelijk een prima maatje zijn voor een actievere deelnemer.”

Esther en Pretzel gaan wekelijks op pad met de 50-jarige John. John heeft autisme en zelf geen huisdieren. Wel kocht hij acht jaar geleden een konijnenhok maar dat staat nog altijd leeg. John vertelt: “We stappen meestal flink door of laten Pretzel rennen op het losloopveld. Dan roepen we hem om beurten en sprint hij heel hard op mij af.” Esther vult aan: “We gaan er door weer en wind op uit. Sneeuw, regen of een hittegolf: niets houdt ons tegen. John kan ook heel attent zijn. Toen Pretzel jarig was, verraste John ons met een grote gouden strik voor om z’n halsband. Op straat kregen we veel felicitaties. Sowieso hebben we regelmatig gesprekjes met andere hondeneigenaren. John praat dan gezellig mee.”

Op de vraag waarom Esther zo graag met haar huisdier langsgaat, antwoordt ze: “Ik weet hoe moeilijk het is om je allerliefste maatje te verliezen. Ik heb dit voorjaar na zestien jaar afscheid moeten nemen van Streep, mijn allereerste hond. Ik weet nog hoe gelukkig ik was toen ik hem als puppy vasthield. Dat gevoel is nooit meer weggegaan. Honden zijn als batterijtjes voor mij, ik krijg energie van hun vrolijkheid. Dat wil ik graag delen met anderen.”

Als Esther en Pretzel bij de goedlachse John aanbellen voor hun wekelijkse bezoek, vertelt hij dat hij al in de gang stond te wachten. “Ik kijk altijd of de auto er al aankomt. Net als een hond”, grapt hij.

“Ook Levy moet er plezier in hebben”

Tijdens het interview zit Levy bij Ingrids oudste dochter op schoot. “Het is echt een kroelhondje”, zegt Ingrid. “Levy is een kruising van een vlinderhondje en een chihuahua en was zeven maanden toen hij bij ons kwam. We gingen met z’n vieren kijken in het pension waar hij zat. De kinderen waren meteen verkocht.”

Voor Ingrid aan Dierbaar Gezelschap meedeed, was ze al vrijwilliger bij woonzorgcentrum Reyshoeve. “Ik hielp onder andere met de bingo en ging ook wekelijks op bezoek bij een oudere dame. Ik kwam voor de gezelligheid maar hielp haar ook met de boodschappen. Ik vond het geweldig om te doen. In die anderhalf jaar tijd zijn we echt naar elkaar toegegroeid. Helaas ging mevrouw vrij snel achteruit en is ze uiteindelijk overleden. Ik heb daarna nog even twee andere maatjes gehad, maar toen hield het op.”

Tot op een dag haar man thuiskwam met een poster van Dierbaar Gezelschap. “Ik dacht eerst: met Levy? Vindt hij dat ook leuk? Levy kijkt namelijk altijd eerst de kat uit de boom bij mensen die hij niet kent. Ik besloot het toch te proberen en goed in de gaten te houden of Levy er ook plezier in heeft.”

Nu zijn Ingrid en Levy gekoppeld aan de 82-jarige mevrouw Vos. “Zij houdt zielsveel van honden en heeft ook altijd honden gehad. Ze had er erg veel moeite mee dat ze zelf geen hond meer kon houden.” Met Levy en mevrouw Vos gaat het vanaf het begin hartstikke goed. “Levy springt graag bij haar op schoot om te knuffelen en als we in gesprek zijn eist Levy wel eens de aandacht op. Ons gesprek stopt dan onmiddellijk en alle aandacht gaat naar hem. ‘O Levy, jij bent mijn vriendje hè jongen. Kom maar bij mij. Jij lust vast wel een koekje’, zegt ze dan. En dan krijgt hij nog een koekje. Je ziet haar genieten en stralen. Ik laat ze dan maar even samen.”

Ook de jongste dochter van Ingrid gaat graag mee met de bezoeken van Levy en haar moeder. “Wanneer gaan we weer met Levy bij mevrouw Vos op bezoek?”, vraagt ze dan.

Coosje: "Blues vindt het echt leuk bij mij thuis!"

Annet werkte jarenlang in de zorg en zag daar wat dieren voor mensen kunnen betekenen. "Ik zie dat mensen die verdrietig zijn weer vrolijk worden door de aanwezigheid van een dier. Ik word daar ook gelukkig van en wilde daar graag iets mee doen. Dat is de reden dat ik mezelf en Blues (een goldendoodle van tweeënhalf) heb aangemeld voor Dierbaar Gezelschap."

Haar maatje Coosje van 79 komt oorspronkelijk uit Amsterdam en is een echte Amsterdamse. Ze is heel open, neemt geen blad voor de mond en heeft veel te vertellen. "We drinken meestal eerst wat bij haar thuis, terwijl Blues de speeltjes verzamelt die Coosje in huis heeft liggen. Daarna gaan we een stukje wandelen. Blues is een hele blijde en enthousiaste hond, alleen nu is ze schijnzwanger en dat merk je aan haar gedrag. Ze is een stuk rustiger. Ook Coosje valt dat op. Sinds kort hebben we een pup (Jazz) en vorige week bezocht ik Coosje met beide honden en mijn kleindochter. Coosje had amper aandacht voor de pup, maar voelde vooral mee met Blues. Ze uitte dat met 'vervelend dat jij zo treurig bent' en 'pakt dat mormel jouw spullen af?'. Ik vind het mooi om te zien dat ze met Blues zo'n band heeft opgebouwd."

Coosje is een heel bijzonder mens. Toen ze hoorde dat ContourdeTwern dit boekje ging uitbrengen, schreef ze zelf ook een tekst. Een stukje uit haar brief: "Als Blues binnenkomt krijg ik een zachte, welgemeende duw: 'Zo, hier ben ik weer!' Vervolgens rent ze naar binnen en kijkt ze of er nog iets is veranderd in de huiskamer. Ze rent naar de slaapkamer en pakt een zachtgehaakt konijntje. Dat mag ze van mij. Ze gooit het konijntje omhoog en vangt het heel makkelijk weer met haar bek."

Ze is heel speels en vrolijk. Ze vindt het echt leuk bij mij thuis! Als het droog is gaan we naar buiten. Blues mag zo nu en dan loslopen; je ziet dat beest genieten! Ik zie dit allemaal gebeuren. Het is net een film. Heel leuk om mee te maken!"

Binnenkort verhuist Coosje naar Rotterdam, vlak bij haar zoon. "Blues en ik kunnen haar dan niet meer bezoeken. Dat is jammer maar ik heb beloofd foto's van Blues te sturen via WhatsApp", besluit Annet.

"Als we weer gaan, staat Coosje stevast voor het raam te zwaaien tot we het parkeerterrein hebben verlaten."

“De reactie op een dier is zo puur”

Zowel Carrine als Limo (vijf jaar) hebben ervaring in de zorg. Carrine is HBO-Verpleegkundige en werkte jarenlang in de psychiatrie en later in de verstandelijk gehandicaptenzorg. “In die tijd hadden mijn ouders ook veel zorg nodig”, vertelt Carrine. “Mijn moeder zat op de dementieafdeling van een verpleeghuis. Ik nam Limo toen al mee als pup. Het was mooi om te zien wat de aanwezigheid van een dier met dementerenden deed. Er waren mensen die stoïcijns door de gang liepen te ijsberen en opeens met een glimlach door hun knieën gingen zodra ze Limo zagen. De verzorging zei grappend: ‘Kom ‘s ochtends maar op bezoek, daar hebben we de hele dag profijt van.’ Ook de partners van de bewoners viel het op. ‘Ik herken haar weer, dít is mijn vrouw’, zei een man over zijn vrouw. Kippenvel. De reactie op een dier is zo puur.”

Nadat haar ouders overleden en de kinderen wat ouder waren, was er weer ruimte om andere dingen te gaan ondernemen. “Ik begon aan een studie docent Zorg en Welzijn, maar miste het contact met mensen die een zorgvraag hebben. Toen zag ik een oproep in de krant van Stichting ZorgDier en ContourdeTwern die vrijwilligers zochten met een leuk huisdier. We gaan nu wekelijks op bezoek bij Anne (46). Zij zou erg graag zelf een hond willen hebben, maar beseft dat dat niet mogelijk is. We wandelen graag in het bos en doen veel hersenwerkspelletjes. Anne is dol op Limo maar ze vindt het ook fijn om te kletsen. In het afgelopen jaar hebben we met z’n drietjes heel wat ontdekt. Over hondenopvoeding en -training, maar ook over persoonlijke zaken.”

Limo werkt graag, net als haar andere hond Vespa van zes. Ze zijn beiden van het Lagotto Romagnolo-ras, ook wel truffelhond genoemd. “Met beide honden volgden mijn man en ik een truffelzoekcursus in Kroatië. Limo is puur op karakter gefokt en knuffelt graag. Ze heeft twee keer een nestje gekregen. Bij de tweede dekking kozen we voor een reu met een zo’n zacht mogelijk karakter. Dat merk je ook aan de pups. Ze voegen allemaal iets extra’s toe aan de familie waar ze nu wonen. Eén van de pups won zelfs een prijs voor de beste baas-hond combinatie met zijn veertienjarige baasje.”

Toen Limo pups kreeg stuurde Carrine haar maatje Anne als eerste een foto van de pasgeboren hondjes. Bij de kraamvisite zat ze vol ontroering naast de pups. Zulke kleine hondjes had ze nog nooit gezien.

"Met hondenpuzzels maak ik de bezoeken actief"

Het is feest bij Gemma thuis! Cakejes op tafel, spelletjes en snuffelkleden in de kamer en drie heel vrolijke honden. Het blijkt al snel dat Huubke, een van de honden, jarig is. Gemma heeft drie herplaatsingshonden, dat vergt extra tijd in het begin. Gemma: "Met Joske (acht jaar), mijn Dierbaar Gezelschapdiertje, heb ik verschillende hondentrainingen gedaan. Om hem manieren te leren maar vooral ook om een band op te bouwen. Sjannie van tien komt van een broedfokker. Zij heeft veel nestjes gehad en zat in een schuur waar ze eigenlijk nooit uitkwam. Met haar moest ik veel geduld hebben. En dan is er sinds twee maanden Huubke, die vandaag zijn tweede verjaardag viert. Met Huubke wil ik in de toekomst ook graag ouderen bezoeken. Ik heb er bij het uitzoeken van dit hondje dan ook op gelet dat hij heel sociaal is. Ik kies heel bewust voor herplaatsers, omdat er nog zo veel honden in Nederland zijn die een nieuwe kans verdienen."

Joske is een kruising tussen een jack russell terriër en een miniteckel. Hij heeft een stevig karaktertje, is heel actief en kan eigenwijs zijn. Maar hij is ook zorgzaam. Zo kwam Huubke gisteren heel zielig thuis na een operatie. "Joske pakte zijn mandje op en ging naast hem liggen. Als het mooi weer is sleept Joske zijn mandje graag mee naar buiten. Soms neemt hij een extra mandje mee voor een van de andere honden. Joske is een uniek hondje. Ik ben supertrots op hem!"

Joske en Gemma zijn bewust gekoppeld aan mevrouw van Gils van 81. Zij heeft haar hele leven teckels gehad en haar hele huis staat vol met teckelspulletjes. "Joske ligt graag bij haar op schoot of in de vensterbank. Toch vond ik het af en toe moeilijk de motivatie bij Joske hoog te houden. Ik wilde mevrouw van Gils graag actief deel laten nemen aan het bezoek. Ik ben me meer gaan verdiepen in mogelijke activiteiten en ben met snuffelkleden en puzzels aan de slag gegaan. Dat werkte. De eerste keer dat ik een kleed meenam begon mevrouw van Gils te lachen. Ik laat haar nu zelf variaties bedenken voor Joske."

De snuffelkleden bestelt of maakt Gemma zelf. "Ik houd altijd mijn ogen open voor materiaal waar ik snuffel- en denkspelletjes mee kan doen. Mevrouw van Gils heeft er ook een gemaakt. Deze ligt standaard bij haar thuis."

Gemma heeft een drukke fulltime baan bij het COA. Toch vindt ze het belangrijk tijd vrij te maken voor vrijwilligerswerk. "Ik heb het zelf goed en wil graag wat terugdoen voor anderen."

“Je mist gewoon iets als je altijd een hond hebt gehad”

“Lilo is mijn leasebeagle” zegt Diane met een brede lach. “Het is de hond van onze beste vrienden, maar zij is heel vaak bij ons.” Diane is een echte dierenliefhebber; in de woonkamer zit schildpad Sjappie onder de warmtelamp en de tuin is voor een groot gedeelte ingericht voor konijn Buzzer. “Eigenlijk wil ik al heel lang zelf een hond. Maar met Lilo heb ik inmiddels zo’n band opgebouwd dat een pup voor onszelf op de lange baan is geschoven.”

Omdat Dianne helemaal weg is van dieren en iets voor zichzelf wilde doen waarbij ze een ander kan helpen, meldde ze zich aan voor Dierbaar Gezelschap. Diane en Lilo komen wekelijks langs bij mevrouw Oerlemans (80) in haar inleunwoning bij de Reyshoeve. Diane: “Thuis ligt Lilo rustig te slapen maar bij mevrouw Oerlemans is ze veel drukker. We drinken altijd eerst koffie op de kamer van mevrouw Oerlemans en gaan daarna naar de kantine. Daar krijgt Lilo een koekje. Dat weet ze en daar kijkt zij naar uit. We kletsen heel wat af. We hebben het bijvoorbeeld over haar honden van vroeger. Mevrouw Oerlemans heeft zelf namelijk altijd honden gehad. Yorkshire terriërs en ook een poedel. Maar we praten echt over van alles; of ze lekker gegeten heeft en wat ze allemaal gedaan heeft de afgelopen week. Ik vertel ook over mijn leven en over wat ik heb meegemaakt. Het zijn gezellige gesprekken. Er valt eigenlijk nooit een stilte.”

Ze hebben ook lol samen. “Ze lacht Lilo eigenlijk altijd uit. Een keer had mevrouw Oerlemans een snoepje verstopt. Lilo had het al gevonden, maar bleef doorzoeken. Ze keek haar toen heel zielig aan. Dat vindt ze erg grappig.” Lilo komt vooral in

het begin van het bezoek regelmatig knuffelen op de bank, maar doet ook haar eigen ding. “Mevrouw Oerlemans heeft weleens gezegd: ‘Ik vind het zo fijn dat jullie er zijn, al loopt ze alleen maar rond.’ De aanwezigheid van de hond is al genoeg.”

“Ik vind het een mooi project van Stichting ZorgDier en ContourdeTwern en zie dat mensen er zeer van genieten. Je mist gewoon iets als je altijd een hond hebt gehad. Je maakt mensen echt gelukkig, al is het maar een uurtje in de week. Het plezier dat er vanaf straalt maakt het voor mij ook leuk.”

“Als je goed luistert, hoor je ze al”, zegt Diane. In de verte klinkt het eerst zacht en dan heel duidelijk: “Lilo!” Een bonte beagle rent vervolgens door de gang van het verzorgingstehuis en stopt pas bij de deur waar mevrouw Oerlemans al staat te wachten. Mét een koekje.

“Honden zijn de beste psychiaters”

Wekelijks brengen Gonny Sterkens en haar hond Brasje een bezoek aan mevrouw Stolk (84). “Brasje is van mijn moeder geweest”, vertelt Gonny. “Mijn moeder was best eenzaam. Ze miste haar man na zijn overlijden heel erg. Eigenlijk durfde ze geen hond meer te nemen vanwege haar leeftijd. Wij (haar kinderen) hebben toen gezegd: dat komt wel goed, als jou iets overkomt dan komt hij bij één van ons. Ze leefde echt op met een pup in huis, ging wandelen en kreeg weer meer sociale contacten.”

Zes maanden later overleed haar moeder heel plotseling, op 76-jarige leeftijd. “Brasje kwam bij ons. In het begin was het moeilijk. Ondanks dat hij vaak hier was geweest, piepte en jankte hij veel. Hij was ook heel erg aan mij gehecht en had er zelfs moeite mee als ik in huis even naar boven ging. Het leek wel of hij bang was om weer een baasje te verliezen.”

Momenteel werkt Gonny in de particuliere ouderenzorg. “Na een vervelende beëindiging van mijn toenmalige werk kreeg ik een burn out. Ik ging vervolgens op zoek naar werk dat bij mij past. Dat werd de aanvullende mantelzorg. Ook wilde ik vrijwilligerswerk gaan doen waar ik zowel energie als rust uit kon halen. Ik wil mensen graag geven wat ik zelf altijd aan dieren heb gehad. Van dieren weet ik dat ze je er doorheen kunnen slepen. Ze zijn eerlijk, oprecht, trouw, fijn gezelschap en geven troost en plezier. Mijn moeder zei altijd: ‘Mijn honden zijn de beste psychiaters.’”

Nu gaan Gonny en Brasje iedere week op bezoek bij mevrouw Stolk. “Ik geniet net zo van deze bezoeken als zij. Het klikt heel goed. Ze is zo lief, zo tolerant. Daar kunnen veel mensen een voorbeeld aan nemen. Mevrouw Stolk is honden gewend en dat merk je. We praten bijvoorbeeld over de opvoeding van honden en over dat Brasje weleens piept. Zij snapt dat. Begin dit jaar brak mevrouw Stolk haar heup en lag ze vier weken in het ziekenhuis. Ook daar zocht ik haar op, maar dan zonder Brasje. Voor revalidatie is ze naar behandelcentrum de Hazelaar gegaan. Brasje mocht weer mee en dat hebben ze geweten daar! Toen ik in de Hazelaar langskwam hoorden we: ‘Aha, is dit nu Brasje? We hebben al zoveel over hem gehoord!’”

Gonny: “Mevrouw Stolk zegt altijd: honden kunnen tot drie tellen. ‘Één, twee, drie’ en dan geeft ze hem drie snoepjes. Maar volgens mij krijgt Brasje er veel meer dan drie!”

“Je moet er zelf ook energie van krijgen”

“Eigenlijk ben ik een poezenmens” begint Odette. “Ik had vroeger poezen maar mijn man is allergisch voor katten. We houden allebei veel van buiten zijn en wandelen, mede daarom besloten we vier jaar geleden een hond te nemen. Het werd een Ierse terriër. We hadden de eerste keuze uit het nest en kozen voor Tess omdat zij de pup was die meteen contact zocht. Een mooie eigenschap die ze als volwassen hond nog steeds heeft. Ze vraagt echt om knuffels.”

Odette werkt als geriatrie fysiotherapeut bij stichting de Wever. Odette: “Ik werk met name met kwetsbare ouderen, dit is een leuke en dankbare doelgroep. Voor vrijwilligerswerk vind ik leeftijd eigenlijk niet belangrijk, het belangrijkste is dat je het goed met elkaar kunt vinden.” Haar Dierbaar Gezelschap-maatje Liesbeth is 54 jaar oud en heeft niet-aangeboren hersenletsel. “Liesbeth is zorgzaam. Ze heeft altijd iets lekkers voor Tess in huis en ze zet stevast een bakje water voor haar klaar. Liesbeth houdt veel van honden maar kan er helaas niet meer zelf voor zorgen.”

Ze spreken meestal op woensdagmiddag af. “We wandelen eerst een half uurtje in het bos in de buurt en daarna drinken we thee bij Liesbeth thuis. Er is dan altijd een moment om te knuffelen met Tess. Als Tess moe is, legt ze haar snuit op schoot of gaat met ze een diepe zucht voor Liesbeth’s voeten liggen. Tijdens het wandelen en theedrinken praten we veel. We zijn echt gespreksmaatjes. Ik vind het prettig dat ik samen met Tess iets voor haar kan betekenen. Het is gezellig en ik onderneem graag een activiteit met mijn hond. Maar ik vind wel dat het wederzijds iets moet opleveren. Dat vond ik ook prettig bij mijn

vroeger vrijwilligerswerk als taalcoach. Daarbij hielp ik statushouders met de Nederlandse taal, maar we leerden ook over elkaars cultuur. Het is belangrijk dat je energie krijgt van je inzet als vrijwilliger. Anders werkt het niet.”

Odette vindt het leuk om aan het pilotproject Dierbaar Gezelschap mee te doen. “We worden goed betrokken bij de ontwikkelingen van het project. De begeleiding van zowel Stichting ZorgDier als ContourdeTwern vind ik super. Er is aandacht voor mij als vrijwilliger, voor mijn hond Tess en voor mijn maatje. Ik vind het een mooi project. Ik heb laatst met een cliënt van mij, vanuit mijn werk als fysiotherapeut, besproken dat het goed zou zijn om zich aan te melden voor Dierbaar Gezelschap. Ik denk dat zij daar echt baat bij kan hebben.”

Odette Voesenek woont in de Reeshof, is getrouwd en heeft twee zoons. Met een knipoog zegt ze: “Tess is de dochter die ik altijd wilde hebben.”

Met dank aan:

Dierbaar Gezelschap is een samenwerking tussen ContourdeTwern en ZorgDier Nederland

De volgende partijen maken Dierbaar Gezelschap mede financieel mogelijk:

Stichting
Ondersteuning ANW

Colofon

Uitgave : ContourdeTwern (in nauwe samenwerking met ZorgDier Nederland)

Fotografie : Astrid Brenninkmeijer

Teksten : Esther Brenninkmeijer

Eindredactie : Luc Vervoort, Linda Drabbe

Vormgeving : Bureau voor Beeldvorming

Drukwerk : Q-Promotions

Neem voor meer informatie contact op met lindadrabbe@contourdetwern.nl of evelynhemelaar@contourdetwern.nl.

Met dank aan iedereen die heeft meegeholpen aan de realisatie van deze uitgave.

september 2017